نظرمحمد مطمئن

۰۴/۰۸/۲۰۱۵

طيب آغا به د سولې وروستى قرباني نه وي

سريزه:

۴۲ کاله وړاندي (۱۹۷۳ز کال) چې کله سردار داود خان واک ته ورسيد، دهغه په مقابل کې ډيرو لږو مجاهدينو په پنجشير کې پاڅون وکړ، داود خان غوښتل چې د سولې لاره خپله کړي، هغه ځکه د سولې قرباني شو، چې روسيې او زموږ ګاونډی هيواد د خپلو موخو له پاره د داوود خان سره ستونزې ورځ تر بلې زياتيدلې.

د مجاهدينو په وروستيو وختونو کې نږدې ۲۸ کاله وړاندي (۱۹۸۷ ز کال) چې کله هم ډاکټر نجيب الله واک ته ورسيد، لومړی هڅه يې داوه چې مجاهدين په واک کې ورسره شريک کړی، چې ونه شو، بيا يې هڅه وه چې مجاهدينو ته زيات واک ورکړي، د مجاهدينو ځينو مشرانو داخبره هم نه خوښوله. بيا ډاکټر نجيب الله هڅه وکړه چې ټول واک ښاغلي حکمتيار ته پريږدي يواځې د کمونسټ پلوه حکومت خلکو ته په کابل کې د ژوند کولو حق ورکړي، ولي تاريخي اشتباه وشوه، او حکمتيار په ډيرو لنډو جملو کې د ډاکټر نجيب د استازې خبرې رولنډي او ويې ويل موږ فاتحانه کابل ته ننوځو.

احمدشاه مسعود د پرچم ډلې له مشر ببرک کارمل او د خپلسرو مليشو له مشر عبدالرشيد دوستم سره ائتلاف وکړ، دوېمه کودتاه پر نجيب بيا هم د پرچم ګوند له خوا وشوه، پر داوود کودتا او ډاکټر نجيب کودتاه دواړه د کمونستانو له خوا څخه وي.

د استاد رباني په څلورکلنه دوره (۱۹۹۲ – ۱۹۹۶ زکال) کې هم د سولې هره هڅه ناکامه شوه، په رښتوني ډول استاد رباني غوښتل چې سوله وشي.

استاد محمد زمان مزمل وايي چې استاد رباني د ډيرو نورو کسانو په مخ کې موږ ته داخبره وکړه، چې دابه زموږ مقدر همداسي و چې له عربو مجاهدينو او طالبانو سره يې زموږ جګړه په برخه کړه، د اسلامي امت ميندې به بيا په يوه پيړۍ کې داسي مجاهد بچيان او ځوانان رانه وړي، زموږ بد تقدير موږ له همدغو شازلمو سره په جګړه کې واچولو.

له همدومره پوهاوي سره سره بيا هم هغه جګړه کوله، استاد سياف چې د احاديثو شيخ دی، هغه له پوهاوي سره سره له عربو مجاهدينو او طالبانو سره جګړه کوله او د احمدشاه مسعود تر څنګ ولاړ و.

پوره باور لرم چې مشرانو سوله غوښتله، خو هر ځل چې به د سولې خبرې کاميابې ته نږدې شوې د پرديو بړيڅانو به منافقت وکړ او ټوله پروسه به يې ناکامه کړه.

قطب الدين هلال وايې چې د طالبانو سره د هم اهنګې شورا خبرې يو مخ پريکړې ته ورسيدلې، پريکړه د اعلان له پاره چمتو شوه، تر اعلان لږ مخکې دغه خبرې د اسلامي حزب له خوا بې نتيجې پای ته ورسيدي او همايون جرير پکې منفي رول ولوباو، هغه له ايران څخه د ښاغلي حکمتيار سره اړيکه نيولې وه.

په عشق اباد کې د طالبانو او شمال ټلوالي د رهبري ترمنځ خبرې نتيجې ته ورسيدي، هرڅه سم روان و، ټولو مواردو کې توافق وشو، خبره د پريکړې د اعلان وه، چې شمال ټلوالي غوښتنه وکړه چې د حکومت په رائس کې بايد پخوانی پاچا ظاهرخان راوستل شي، هغه چې طالبانو وار له مخه هم ډيری سياستوالو پر دي تورنول چې د پاچا ظاهر خان له پاره کار کوي، همدا لامل شو چې خبرې بې نتيجې اعلان شوې.

د ښاغلي کرزي سره د کندهار په شاولي کوټ کې د طالبانو توافقات وشول، د طالبانو د دفاع وزير ملاعبيدالله اخند، رئيس عبدالواحد، ملاعبدالسلام راکتي مخامخ ورسره وکتل، خو تر يوې ورځې وروسته ټول توافقات په اوبو لاهو شول.

د طالبانو ځينو مشرانو بيا هم هڅه وکړه چې د کندهار ادارې سره رابطه ونيسي او په هيواد کې پاتې شي، ولي اجازه ورنه کول شوه، هغوی چې په هيواد کې دننه پاتې شول يا خو ګوانتانامو او يا هم بګرام زندانونو ته يوړل شول.

رښتوني سولې ته ژمن کسان په نښه کېدل

استاد برهان الدين رباني چې په وروستيو وختونو کې يې د پخوانيو طالب مشرانو ملاعبدالسلام ضعيف او مولوي وکيل احمد متوکل سره هم کتلي وو، چې د سولې له پاره يې د رښتوني هوډ تکل کړی وو، پاکستان ته د وروستي سفر پر مهال ورته ويل شوې وو چې ستا د مرګ خطر دی، او ډير ژر له همدې وروسته د کابل په وزير اکبرخان کې ووژل شو.

جنرال هزاره چې په رسنيو کې د سولې اړوند حقايق ويل، د کور مخکې يې بمونه کېښودل شول او پرې والوزول شول، زخمي شو، مړ نه شو.

استاد محقق چې د طالبانو سره د ليدلو سپکه وعده وکړه، دهغه پر موټر پر رڼا ورځ ماين وچاوديد، له هغه وروسته يې بيا د سولې خبره پر خوله رانه وړه.

د سولې بل لوبغاړی معصوم ستانکزي هم له څو مرګونو حملو څخه روغ ووتی.

د طالبانو يو مشر چې خپلواکي او ازادي باندي يې باور وو، د پرديو هيوادونو په زندانو کې يې ځاه ووتله، ملاعبيدالله د طالبانو د دفاع وزير، او دا ډول ملابرادر اخند چې د ملامحمد عمر نايب و، چې د سولې له پاره يې هوډ ښکاره شو، د پرديو هيوادونو په زندان کې يې صحت له لاسه ورکړ، ملاعبداللطيف منصور چې په دوبی کې يې د کا آی ډې سره د سياسي کميسون د غړو خبرو ته اجازه ورکړه، سمدستي زنداني شو.

دسولې نيمګړې او نهيلي هڅې

ولسمشر غني چې د سولې شعار بدرګه کاوو، کله چې د امريکا له سفر څخه بيرته راوګرځيدی، د سولې خبرې يې بل ډول تعبير کړې، رشيد دوستم او محقق د مليشو جوړولو اعلان وکړ، عطاء نور د شمال څخه د دفاع خبرې پيل کړې.

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکني د ليکنيزي بني پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له رااليرلو مخکي په خير و لولئ

د پګواش غونډه په دوحه کې یقینا د سولې اړوند لویه لاسته راوړنه وه، له هغه وروسته په دوبۍ کې د طالبانو او افغانانو تر منځ ناستې هغه څه وو چې افغان ملت یې خوشبین کړی وو، او په ناروې کې نږدې د ۱۵۰ هیوادونو د استازو په مهمه غونډه کې د طالب او افغان حکومت مشرانو ونډه اخستل او هلته د سید طیب اغا او حکمت کرزي ترمنځ لیدنه هغه څه وو چې زموږ هیلې یې زرغونولې.
یوناڅاپه یکې د اوړمچې خبرې راپیداشوې، چې د سمئیزو استخباراتو په لاسوهنه یې د طالبانو د سیاسي کمیسون هڅې ځنډنۍ کړې.
د مرې غونډه که هرچاپکې شرکت وکړ خو بیا هم لاسته راوړنه وه، د طالبانو اصلي استازي مولوي عبداللطیف منصور او ملاعباس آخند پکې ګډون درلود، داچې په څه ډول راوستل شوې وو، بېله خبره ده، ولې د سولې له پاره داسي ناستې مناسبې وي.
کله چې د دوېمې غونډې خبره کېدله، د چین او امریکا تینګار پر دې و چې د طالبانو د سیاسي کمیسون مشران باید په غونډه کې ګډون ولري، او دطالبانو د سیاسي کمیسون مشر بیا نه غوښتل چې د پاکستان تر چتر او فشار لاندې په خبرو کې برخه واخلي، غوښتل یې په ازاد ډول خبرې وکړي، همدا لامل و چې رحیم الله یوسفزي ته د یوې له بدبینې او نفرت ډکې مقالې دنده ورکول شوه، او دهغه د لیکنې ځینې برخې چې څه ډول پلان و، د عملي کیدو له پاره یې د پاکستان هیواد کوشش وکړ.
زموږ پوښتنه بې ځوابه پاتې ده
اوس ددې پرځای چې د افغان حکومت مشرانو څخه او د پاکستان حکومت مشرانو څخه څوک پوښتنه وکړې چې هغه اوربند څه شو، ولې مو اوربند ونه کړ، ولې مو طالبان خبرو ته نه کښینول، تولې خبره یې بل لورته کش کړه، د ملامحمد عمر مرګ، د طالبانو نوی مشر او پر ورړاندې یې د مخالفتونو خبره کیږي، او همدې مخالفتونو ته کورنۍ، سمئیز او بهرنۍ رسنې لا زیاته هواء ورکوي.
آیا موږ افغانان حق نه لرو چې پوښتنه وکړو چې ولې په لوی لاس سوله زموږ څخه یرغمل کیږي، ولې په لوی لاس د سولې اړوند خنډونه پیداکیږي، ولې د جګړې د اوږدیدو هڅه کیږي، ولې د طالبانو د غلام کیدو هڅې رواني دي، ولې د طالبانو د وېش هڅې رواني دي.
آیا همدا پورته هڅې زموږ افغانانو په ګټه دي؟ او که داچې د طالبانو د واحد صف سره سوله وشي.
د سید طیب آغا استعفی او طالبانو خپلمنځي اختلافات
پاکستان په ټول قوت سره هڅه کوله چې طیب آغا له مخې لیرې کړي، د هغه د کورنۍ یرغمل نیول، د هغه ملګرو او خپله ده ته تهدید کول، هغه څه دي چې د سولې پروسه یې له خنډ سره مخ کړي وي.
په ورستیو وختونو کې دغه تهدیدونه په سوله کې د خپلواکې د طر فدار ملاعبدالسلام ضعیف پورې هم راورسېدل، هغه ته هم د ځینو استخباراتي کړیو له خوا تهدید متوجه و چې د طالبانود سیاسي کمیسون ددغې داعیې چې په خپلواک ډول د سولې خبرو ته په کرار کرار ننوځي ننګه ونه کړي، او باید ورڅخه ګوښه شي.
اوس چې د طالبانو په مشرتابه کې تغیر راغی، د سولې مذاکرات به خامخا د پاکستان تر تاثیر لاندې راځي، او پاکستان به خامخا هڅه کوې چې ځانته ډیر امتیاز واخلي، او پاکستان ته د سولې په پروسه کې د دخالت لاره به د طالبانو د ځینوځرګندیدونکو اختلافاتو له امله نور هم اسانه شي.
که طالبان هم د مجاهدینو د وخت تاریخي اشتباه وکړي نو بیا به یې جبران نه کړي، وایې سیاسي تېروتنه نه جبران کیږي او بیا نه راګرځي.
مولوي خالص بابا په دې نظر و چې د افغان حکومت په ټاکلو کې پاکستان ته د هیڅ ډول رول په ورکولو قایل نه و، او د پاکستان له خوا د مجاهدینو موقت حکومت ټاکنه هغه څه وو چې تر نن ورځې یې موږ د وینو مزه څکوو، او یواځې افغانان پکې قرباني کیږي.
د سید محمد طیب آغا د طالبانو د سیاسي کمیسون مشر استعفی ډیره د اندیښنې وړ ده، او دهغه استعفی له دې امله نه ده چې د واک پر سر وي، هغه دوه غوښتنې چې ولې د ملامحمد عمر مرګ ورڅخه پټ ساتل شوې وو او بل داچې ولې په پاکستان کې د طالبانو د نوي مشر ټاکلو پروسه وشوه. داسې غوښتنې ده فکر کیږي چې په تیرو څو ورځو کې نورو طالب مشرانو د هغه قناعت حاصل نه کړلای شو، بیا هم که چیرته طالب مشران د سید طیب آغا غوښتنې جدې ونه نیسي نو په سیاسي لیول به طالبان ډیر زیات زیان ووینې، ځکه طیب آغا یو هوښیار ځوان سیاستوال و، فکر کوم د طیب آغا اصرار پر دې وو چې د پاکستان څخه طالب مشران ځانونه وباسي، او غوښتنه یې مخکې د طالبانو د نوي مشر له ټاکل کیدو هم داوه چې ملااخترمحمد منصور باید په پاکستان کې نه وي، داسې خبرونه هم ورکول شوې وو چې د طالبانو نوی مشر د مرې د سولې له ناکامه پروسې وروسته له پاکستان څخه وتلې او د افغانستان سرحدې سیمو یا خو کوم بل هیواد ته وتلی دی.
که د طالبانو واحد صف په ټوټه کیدو شي، د بهرنیانو ۱۴ کلن ارمانونه، د افغان او پاکستان حکومت د طالبانو د وېش ګډه پروژه او د پاکستان امتیازات اخستل به یقیني شي.
سید طیب آغا به د لاندې لاملونو له مخې مجبور و چې استعفی ورکړي:
لومړی: داچې د پاکستان له راتلونکې اضافې فشار نه به یې اندېښنه درلودله، مخکې چې ټول واک دده سره و، د سیاسي کمیسون پریکړې یې پرته د طالبانو د رهبرې شورا له مشورې کولای شوای، اوس به هغه ډول واک ورته پاتې نه وای، او دده واکونه به خامخا محدود کېدل.
دوېم: داچې له نړیوالې ټولنې سره یې له ډیر لوړ موقف نه خبرې کولې چې مستقیما هدایت له ملامحمد عمر څخه اخلي اوس به ورته سخته وای چې هغوی ته قناعت ورکړي چې د کوم هدف له پاره یې د ملامحمد عمر نوم کاروی، په داسې حال کې چې هغه دوه کلونه مخکې وفات شوی
دریم: که چیرته خپله طیب اغا د ملامحمد عمر په مرګ خبر وای، او بیا یې هم د نورو په مشوره له نړیوالو سره تعامل داسې و چې هدایات خپله له ملامحمد عمر څخه اخلي، پدې صورت کې هم نړیوالو ته قناعت نه شي ورکولای.
څلورم: ددې له پاره چې د طالبانو د سیاسي کمیسون ته لا زیاته ضربه اوصدمه ونه رسیږي او دده خپل شخصیت هم زیانمن نه شي له مشورو وروسته به یې د استغفی پریکړه کړي وي
د سولې له پاره څه کول په کار دي

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولئ

افغان حکومت، طالب، پخواني مجاهد، پاکستان او نړیوالي ټولنې ته په کار ده چې د طالبانو د وېش پر ځای د هغوی د یووالي هڅه وکړي، تر څو د سولې خبرې ددي پرځای چې له وېشلو طالبانو او هرې ډلې سره وشي له یوې رهبرۍ سره به نتیجې ته رسېدل اسانه وي.

که طالبان په ډلو ووېشل شي او دا نظر وي چې بیا امتیازات کم ورکول شي، د مجاهدینو ګوندونه ۷ په پاکستان او ۸ په ایران کې و، روسیه او ډاکټر نجیب ونه توانېدی چې هغوی پر امتیازاتو ورکولو راضي کړي، که افغان حکومت، سمئیز او نړیوال استخبارات په دې عقیده وي چې په ډلو وېشل به سمه لاره وی، بیا که د طالبانو د اوسني جوړښت څخه ۱۰ ٪ او یا ۲۰ ٪ ناراضه پاتې شي هم به جګړه دوام ولري.

او که پاکستان ته امتیار ورکول په نظر کې وي بیا به همهغه د مجاهدینو ترخه تجربه تکراریږي، ولې په کار ده چې پاکستان د سولې رښتونې ملاتړ وکړي او جګړې د اوږدیدو پرځای د جګړې ختمېدو هڅې وشي.

طالبان که هر هیواد تر چتر او فشار لاندي د سولې خبروته داخلیږې دابه ستره تېروتنه وي، تر څو په خپلواک ډول د سولې خبرې ونه کړي، او که راتلونکې کلونه د دوي له ناسمې سیاسې پریکړې جګړه په هیواد کې دوام پیداکوي بیا به دوی هم د پخوانیو مجاهدینو په ډول ولس ته ملامت او لا ځوابه وي.

په کار ده چې افغان درېمګړی ګروپ د څو تنو څخه جوړ شي، او بین الافغاني مخامخ د سولې مذاکرات پرته د نورو هیوادونو له فشار څخه پیل شي.

د ملااخترمحمد منصور ټاکنه او ناراضه طالبان

د طالبانو نوی مشر چې وپل کېدل د مرې تر غونډې وروسته له پاکستان څخه وتلي، ډیری کسانو فکر کاوو چې پاکستان به نور ددي توان ونه لري چې طالبان د فشار له کبله تر فشار لاندي د سولې خبرو ته چمتو کړلای شي.

ولې په پاکستان کې د طالبانو د مشرانو راټولېدل او هلته یې د مشر اړوند پرېکړه هغه سوال دي چې لا هم له ځینو طالب مشرانو سره دی، مګر باوري سرچینې وایې چې د طالبانود مشرټاکلو په غونډه کې خپله ملااخترمحمد منصور شتون نه درلود، ممکن هغه به نه غوښتل چې مشر شي او ځان به یې ګوښه کړي وي او یا ممکن چې د غونډې ځای ته نږدې نه و، او یا ممکن له پاکستان څخه وتلي وي، وخت به وښیې چې هغه د مشر ټاکلو په ورځ چیرته و، او ولې یې په هغه غونډه کې ګډون نه درلود.

زما د معلومات له مخې طالب مشرانو دومره په بېړه نه غوښتل چې د طالبانو نوی مشر دې وټاکل شي، غوښتل یې راتلونکې ژمې کې دملامحمد عمر د مرګ خبر ښکاره او له نظامي طالبانو بیا تر سیاسي طالبانو له ټولو څخه نظر واخستل شي، په یوه نسبتا لویه غونډه کې د مشر ټاکل کیدو پریکړه وشي.

داچې د ملامحمد عمر د وفات خبره ځینو پخوانیو طالب مشرانو تر نورو استخباراتي کړیو ورسوله، نو طالبانوله دي ویرې چې کوم نامناسب او ناخوښ مشر پرې د ځینو استخباراتي کړیو له خوا ونه تپل شي، په ډېره بیړه یې د نوی مشر د ټاکل کیدو غونډه د اهل حل او عقد تر نامه لاندي جوړه او ملااخترمحمد منصور یې خپل مشر اعلان کړ.

داچې سراج الدین حقاني یې مرستیال وټاکی ، پر ځای کار و، دهغه مخالفت به ډیر مشکلات جوړ کړي وای که چیرته ناراضه وای، داچې ملاقیوم ذاکر یې مخالفت ونه کړي، هغه له بصیرت څخه کار واخیست، داچې سید طیب آغا د مخالفت پر ځای استعفی ورکړه، عمیق او ژور فکر وروسته یې دغه کار چې وکړ، ددي پرځای چې مخالفت وکړي سم کارو، داچې د ملامحمد عمر ځوی او ورور یې مخالفت ونه کړ بلکه د نورو ځینو ناراضو طالبانو سره یې د جوړې خبرې شرط ایښی، یوه ښه کار دی.

که ملامحمد حسن رحماني، ملاعبدالرزاق او ملا عبدالمنان نیازي او ددوی ملګرو هم داسې کار کړی وای نو نتیجه به یې ښه وای، خپل سیاسي مخالفت او نظر به یې له ملامنصور سره شریک کړی وای. اوس هم وخت شته، باید طالبانو د خپل راتلونکې څخه ډیر د افغانستان د خلکو راتلونکې ته فکر وکړي. ددوی اشتباه افغانستان نور هم اور ته تیل وهي، او په اور کې له افغانانو سره بالاخره دوی هم یوځای سوځیږي

آیا د طالبانو نوی مشر دغه ناراضه کسان باید همداسې خپه پریږدي، نه، باید خپله او دده ټول ملګري هڅه وکړې چې ټول ناراضه ملګري بیرته خوشاله کړي، حتی هغه ځینې مشران طالبان چې په کابل کې دي او د طالب له نومه یې ناوړه استفاده نه ده کړې، او پرې نه ږدې چې سیاسي او د نظر اختلاف یې تر وېش او بالاخره تر جګړې ورسیږي.

که د ملااخترمحمد منصور ملګرې پر دې خوشاله وي چې ښه ده دغه څو تنه ورڅخه جلاشي او ددوی صف به نور هم پاک شي، کاملا تېروتنه ده، تاسي ولیدل چې ملامعتصم آغا جان جلاکېدو څومره ټکنی کړئ، اوس که نور مشران یو په بل پسې جلاکیږي، حتمې ده چې تاسي به لوی زیان کوي

طالبانو ته څه کول په کار دي

خپګان او ګیلې په هر تحریک او سیاسي ګوند کې راځي، د صحابه وو ترمنځ هم اختلافات او حتی جنګونه شوي دي. حتي درې خلیفه ګان حضرت عمر، حضرت عثمان او حضرت علي رضی الله تعالی عنهم دهمدې اختلافاتو له امله شهیدان شول.

نه ښایي چې داخلي اختلافاتو څخه د هېواد برخلیک زیانمن شي. یوموټې طالبان نن د هرچا په ګټه دي. حتی لویدیځې سرچینې او رسنۍ دې ته وارخطا دې که طالبان ووېشل شي نو په افغانستان کې جنګ او سولې برخلیک یو نامعلوم حالت ته ورټېل وهل کیږي. تر ټولو لومړی هڅه وشي که هر اختلاف وي د داخلي میکانیزمونو، مشورو او خبرو اترو له لارې مطرح شي، او حل لاره ورته پیدا شي. ټوله هڅه وشي چې بهر ته اختلاف را ونه وځي. دا چې له یو اړخ څخه خپه کسان یا له بل اړخ څخه ناراضه کسان په رسنیو پسې ګرځي او زنګونه وهي، پر انټرنټ د یوبل پر ضد قلمي جګړه پیلوي، دا له فتنې پرته بل څه نه شي کیدلی. د اختلافاتو بهر ته را ایستلو حتمي پایله د یوبل په مقابل کې جبهه نیول دي، د سیاسي اختلاف پر عقیدوي او فکري او آن فزیکي جنګ اړول دي. ځکه په هر هېواد کې، هرې ډلې ته په کمین کې ناست دښمنان همدا غواړي چې نظري توپیرونه په تنظیمي توپیرونو بدل شي، او تنظیمي تنوع په تنظیمي جنګ واوړي.

اوس د دې وخت راغلی چې د هېواد دبرخلیک ټاکلو، د سیاسي ګډوډو حالاتو او د جنګ د نامعلوم لورې په رڼا کې باید هرڅوک څومره چې کولی شي د یوځای کولو او یووالي لپاره هلې ځلې وکړي. ګډوډي، تفرق او تحزب ته نه اسلام اجازه ورکوي او نه یې د هېواد سیاسي

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په خیر و لولئ

حالات تاب راوړلی شي. دا چې پر انټرنټ ځیني ماشومان لګیا دي اختلاف ته خوشاله دي او هوا ورکوي، یا لویدیځې رسنۍ مبالغې او غلط راپورونه خپروي او یا د طالب له اسلامي فکر سره مخالف د نوي نسل دولت پلوي او غرب پلوي کسان اختلافاتو ته خوشالي کوي، دا بدنیته شګونونه نه ښایي طالبان خپله په واقعیت تبدیل کړي.
که هر لوری یو څه د ګذشت له پاره ولري مساله دومره نه خرابیږي. خو که هرڅوک پر خپل دریځ ټینګ ولاړ وي، نو بیا خو نه د اسلام د مشورې اصل په پام کې ونیول شو او نه د یو منظم سیاسي تحریک په اصولو باندې ټګ کیږي. بیا نو، د هغو اړخونو او ډلو چې تر وېش په تالان خوشاله دي، د هغوی برخلیک او تاریخي حیثیت به هم د شوروي ضد هغو مجاهدینو څخه ډېر توپیر ونه لري چې د جهاد له کامیابیدو وروسته د قدرت او عدم تحمل په نتیجه کې یې دا هېواد په اور لمبه کړ. زه باوري یم که کار همیشه په مشوره پر مخ ولاړ شي، د یو بل په اړه سم تفاهم وي، او بهرنیو مداخلو په مقابل کې پوره اګاهي وي، اختلاف به فقط د نظر اختلاف په شکل پاتې وي. خو که، د اسلامي او فکري اصولو خلاف، د یو بل په اړه بدګماني وي، د یوبل نظر نه اورېدل وي، یو بل په جاه طلبي متهمول وي، نو له دې څخه بیا سرې پټېیلی شي چې د ملا محمد عمر مجاهد وفات د طالبانو د تحریک د پای پیل دی، هغه څه چې هم یې د افغانستان د یووالي او سولې دښمنان غواړي او هم د اسلام دښمنان.

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په ځیر و لولـئ